

РЕШЕНИЕ

№ 7761

гр. София, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.11.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилска
Елка Атанасова**

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9978** по описа за **2021** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 11.09.2021г. по НАХД № 13317/2020г. на СРС, НО, 18-ти състав е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-499 от 16.09.2020г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ Управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 644, ал. 2, предл. 2, във вр. с ал. 1, т. 2 от Кодекса на застраховането е наложено на Застрахователно дружество „Б. И.“ (ЗД „Б. И.“) АД административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2 500 лева за нарушение на разпоредбата на чл.108, ал.1 от Кодекса на застраховането (КЗ).

Срещу постановеното решение е подадена касационна жалба от ЗД [фирма], чрез адв. Г., с оплаквания за неправилност поради нарушения на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения. Излагат се доводи за липса на белега за повторност на нарушението, поради което неправилно с НП е наложено наказание по чл. 644, ал. 2 от КЗ. В тази връзка се твърди, че липсва идентичност на извършеното нарушение и предходното такова, тъй като предходното е квалифицирано по чл. 107 от отм. КЗ. Отделно от това, касаторът счита, че за ангажиране на отговорността му по по-тежкия състав следва в АУАН да се съдържа пълно описание на фактите и

обстоятелствата, при които е извършено нарушението, включително обуславящите квалифициран състав на нарушението, а в случая липсват такива факти в съдържанието на акта. С изложеното се обосновават и допуснати съществени процесуални нарушения, довели до накърняване на правото на защита на санкционираното лице, както и нарушаване на принципа reformation in reus. На следващо място, касаторът счита, че е неправилна квалификацията на нарушението, тъй като уредбата относно застраховка „Гражданска отговорност“ по чл. 496 и сл. е специална по отношение на чл. 108 от КЗ. Твърди се също, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението, без да се излагат аргументи в тази насока. Твърди се, че не е съобразена разпоредбата на чл. 12 от ЗАНН при определяне размера на наказанието. Излагат се и доводи, че е следвало административнонаказващият орган да приложи чл. 28 от ЗАНН, тъй като не са възникнали вреди вследствие от нарушението. С оглед изложеното се моли за отмяна на решението и потвърденото с него НП. Алтернативно – НП да бъде изменено, като се преквалифицира нарушението от чл. 644, ал. 2 КЗ на чл. 644, ал. 1, т. 1 КЗ, съответно да бъде наложена имуществена санкция в минимален размер.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът – КФН, се представлява по делото от юрк. Л., която оспорва касационната жалба като неоснователна и недоказана по подробно изложени съображения в депозираните писмени бележки. Моли да бъде оставено в сила решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и предлага да бъде оставено в сила решението на СРС.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е основателна, но по различни от наведените в нея касационни основания за отмяна на съдебното решение.

За да постанови обжалваното съдебно решение, СРС е приел за доказана установената от административно-наказващия орган фактическа обстановка, обективирана в НП, към която препраща. Съдът е посочил в мотивите на решението, че такава техника за излагане на установената фактическа обстановка не е забранена съгласно приложимата нормативна уредба.

Настоящият касационен състав намира, противно на приетото от въззивния съд, че от разпоредбата на чл. 305, ал. 3 НПК, приложим субсидиарно на основание препращащата разпоредба на чл. 84 ЗАНН, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 1 от ЗАНН, пряко произтича задължение за първоинстанционния съд в мотивите на решението да посочи установените обстоятелства, които съставляват предмета на доказване по делото, и доказателствените материали, които ги подкрепят, ведно със съответния им анализ – кои се кредитират от съда и с какви мотиви, има ли противоречие в

доказателствения материал и как се преодолява то. Липсата на противоречиви доказателства освобождава съда от задължение да изложи кои от тях кредитира и кои не, но не и от това да извърши собствен анализ на доказателствения материал, въз основа на който да изложи фактите, които счита за установени по делото. Констатацията в мотивите на решението, че не се придава на АУАН презумптивна доказателствена сила и се събират всички относими доказателства, не отменя задължението на съда да ги обсъди в мотивите на съдебния акт и да направи въз основа на анализа им съответните фактически изводи. По същият начин, ако е допустима такава правна техника, както сочи съдът, то и административно-наказващият орган би могъл да се позовава на установените с акта факти. Съгласно установената съдебна практика обаче такова препращане е недопустимо с оглед на това, че за нарушителя следва да бъде ясно в извършването на какво противоправно деяние е обвинен и въз основа на какви доказателства. Допуснатото от съда процесуално нарушение е от категорията на съществените, тъй като липсата на фактически установявания в оспореното решение е пречка за страните по него да разберат основанията за постановеното решение, като правните изводи сами по себе си са голословни, без да бъдат обвързани с конкретните обстоятелства, които са относими към случая, и най-вече нарушено е правото на защита на санкционираното лице в този смисъл. Освен това същите са общо формулирани и макар че засягат възраженията на жалбоподателя в някаква степен, не дават пълен отговор на какво основание не се приемат от съда.

Освен това липсата на каквито и да са фактически установявания в съдебния акт препятства проверката от касационната инстанция на законосъобразността и обосноваността на изводите на районния съд. Това е така, тъй като на основание чл. 220 от АПК касационната инстанция извършва контрол единствено по прилагане на закона, като е установена забрана в посочената норма за фактически установявания. Поради това касационната инстанция е препятствана да разгледа въпроса за административно-наказателната отговорност на нарушителя по същество въз основа на конкретни, възприети от районния съд факти, а освен това е недопустимо да постанови акт, в който за пръв път да обсъди обстоятелствата, включени в предмета на доказване, и да установи фактическа обстановка по делото.

С оглед изложеното - следва решението на районния съд да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг състав от същия съд при съобразяване на дадените указания по тълкуване и прилагане на закона, като следва да бъде установена фактическата обстановка по делото след пълен, всеотраден и обективен анализ на събрания доказателствен материал.

При този изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 226, ал. 3 АПК, по въпроса за разноските пред настоящата инстанция следва да се произнесе районният съд при новото разглеждане на делото.

Воден от горното, на основание чл. 221, ал. 2, пр. 2, вр. 222, ал. 2, т. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 11.09.2021г. по НАХД № 13317/2020г. на СРС, НО, 18-ти състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.
РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.